

Crònica d'un espai en extinció

A finals dels anys setanta, en plena transició i aprofitant un buit legal que permetia construir barraques per guardar les eines dels horts, van començar a estendre's un conjunt d'assentaments il·legals al voltant de la coneguda com a Cañada Real, un camí ral de trànsit de bestiar que des de l'edat mitjana servia als pagesos, pastors i ramaders per travessar el centre de la península Ibèrica sense haver de passar per Madrid. El que inicialment era un conjunt de barraques aïllades, va anar creixent de forma imparable fins a convertir-se, a mitjans dels 90, i durant els 2000, en una autèntica ciutat il·legal, la més gran d'Europa, on van arribar a viure gairebé 10.000 persones, de les quals més d'una quarta part eren nens. Sense unes mínimes condicions de salubritat ni una ordenació urbanística bàsica, l'assentament va prendre el nom del camí ral i va començar a ser conegut com el barri de la Cañada Real. Les barraques es desplegaven per tres municipis: Madrid, Coslada i Rivas-Vaciamadrid i arribaven als límits del terme municipal de Getafe, i de seguida, enmig del desgovern i la il·legalitat, aquell lloc es va convertir en el principal focus del tràfic de drogues de Madrid. L'any 2017, el govern de la Comunitat de Madrid va dissenyar un pla a llarg termini per enderrocar les barraques, reubicar els habitants de la Cañada Real i pacificar la zona, que en bona part està qualificada de zona verda. El pla està actualment en execució, però la magnitud de l'àrea que ocupa la Cañada Real fa que el seu desenvolupament sigui progressiu, i una bona part dels assentaments es manté.

A partir d'aquest context, el cineasta madrileny Guillermo Galoe va començar a preparar fa cinc anys la que havia de ser la seva pel·lícula de debut en la direcció. Així doncs, *Ciudad sin sueño* és un projecte cuinat a foc lent, dissenyat amb minuciositat, és la crònica d'un espai en extinció, però en certa forma també és la radiografia d'una època i d'un moment, la fotografia gairebé documental d'un lloc, una gent i una forma de vida que estan a punt de desaparèixer. És per això que *Ciudad sin sueño* era un projecte que, una vegada preparat i madurat, s'havia de rodar amb una certa urgència, abans que aquest món i l'escenari real on passava la història pràcticament no existissin. El repte de Galoe era també trobar la manera de traslladar aquesta realitat al terreny de la ficció. I sens dubte, la seva decisió creativa, fer-ho a través dels ulls dels joves, és un dels grans encerts del film. Perquè, més enllà de l'especificitat del lloc on s'ambienta la trama, *Ciudad sin sueño* és una emotiva història d'amistat, la de Toni i Bilal, i de com aquesta amistat pot veure's trencada si la família de Toni accepta marxar de la Cañada per anar a un pis de protecció oficial que els ofereixen per deixar la seva

CIUDAD SIN SUEÑO

País: Espanya, 2025

Direcció: Guillermo Galoe

Guió: Guillermo Galoe, Víctor Alonso-Berbel

Intèrprets: Antonio Fernández Gabarre, Bilal Sedraoui, Jesús Fernández Silva, Luis Bértolo

Gènere: Drama

Durada: 97 min

Idioma: Castellà

No recomenada per menors de 16 anys

barraca.

El projecte de *Ciudad sin sueño* ha passat per alguns dels laboratoris de guió més prestigiosos d'Europa on ha anat madurant: va estar al Torino Film Lab però sobretot a la Residència del Festival de Canes, la famosa Cinéfondation. Aquest va ser un impuls decisiu perquè el projecte trobés el finançament que el fes viable, i també va ser clau perquè la pel·lícula fos seleccionada a la Setmana de la Crítica, una de les seccions paral·leles de Canes, on el mes de maig passat va tenir la seva estrena mundial. El film de Guillermo Galoe va commoure per la seva capacitat de traduir a la pantalla aquesta realitat en extinció. És un film que desprèn autenticitat i veritat en cadascun dels seus fotogrames, principalment per la seva opció molt coherent de rodar en els escenaris reals de la Cañada i implicar els mateixos residents en la gestió i rodatge del film. Aquest estil semidocumental, les mirades plenes de vida dels dos protagonistes, l'autenticitat de Jesús Fernández Silva, àlies Chule, el patriarca de la família... tot plegat converteix l'òpera prima de Galoe en un dels debuts més brillants del cinema espanyol d'aquest 2025. Una obra melancòlica, amb aires de western, la crònica d'un món que desapareix.

Paco Vilallonga

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona